यस्मिन्नृणां सन्नयति येन चानल्यमश्नुते ।
स एव धर्म्मजः पुत्रः कामजानितरान् विदुः ॥ १०७ ॥
पितेव पालयेत् पुत्रान् ज्येष्ठो भ्रातॄन् यवीयसः ।
पुत्रवच्चापि वर्त्तेरन् ज्येष्ठे भ्रातरि धर्म्मतः ॥ १०८ ॥
ज्येष्ठः कुलं वर्द्धयति विनाशयति वा पुनः ।
ज्येष्ठः पूज्यतमो लोके ज्येष्ठः सद्भिरगर्हितः ॥ १०९ ॥
यो ज्येष्ठो ज्येष्ठवृत्तिः स्यान्मातेव स पितेव सः ।
अज्येष्ठवृत्तिर्यस्तु स्यात् स सम्पूज्यस्तु बन्धुवत् ॥ ११० ॥
एवं सह वसेयुर्वा पृथग्वा धर्म्मकाम्यया ।
पृथग्विवर्द्धते धर्म्मस्तस्माद्धर्म्या पृथक् क्रिया ॥ १११ ॥
ज्येष्ठस्य विंश उद्धारः सर्व्वद्रव्याच्च यद्वरं ।
ततोऽर्द्धं मध्यमस्य स्यात् तुरीयं तु यवीयसः ॥ ११२ ॥
ज्येष्ठश्चैव कनिष्ठश्च संहरेतां यथोदितं ।
येऽन्ये ज्येष्ठकनिष्ठाभ्यां तेषां स्यान्मध्यमं धनं ॥ ११३ ॥
सर्व्वेषां धनजातानामाददीताग्र्यमग्रजः ।
यच्च सातिशयं किञ्चिद्दशतश्चाप्नुयाद्वरं ॥ ११४ ॥
उद्धारो न दशस्वस्ति सम्पन्नानां स्वकर्म्मसु ।
यत् किञ्चिदेव देयं तु ज्यायसे मानवर्द्धनं ॥ ११५ ॥